

การเมืองร้อนๆ

ความเคลื่อนไหวทางการเมืองเรื่องการคัดค้านร่างพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมที่เริ่มต้นเมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน 2556 ในวันที่สภาผู้แทนราษฎรผ่านร่างพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมที่เรียกกันลือลั่นสนั่นเมืองว่า ร่างพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมฉบับเหมาแถม ซึ่งหมายความว่า ใครที่กระทำผิดมีโทษทางการเมืองรวมไปถึงคอร์ปชั่นระหว่างปี 2547-2556 จะได้รับการลบล้างความผิดทั้งหมด ยังคงเดินหน้าต่อไปอย่างไม่มีทีท่าว่าจะหยุดยั้ง

พลันที่ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ผ่านสภาผู้แทนวาระที่สามแล้ว ผู้ที่ตระหนักว่าบ้านเมืองต้องปกครองโดยกฎหมาย ใครกระทำผิดกฎหมายจะต้องได้รับโทษอย่างเท่าเทียมกัน จะไปยกโทษให้เฉพาะกลุ่มคนที่มีเงินและมีอำนาจมิได้ มีความตระหนักถึงความสำคัญของกฎหมายจึงได้ชวนกันออกมาเดินขบวนคัดค้านกันอย่างกว้างขวางทั้งในกรุงเทพมหานคร ต่างจังหวัดและในต่างประเทศ

กระแสการคัดค้านร่างกฎหมายนิรโทษกรรมฉบับนี้ ไหลบ่าเชื่อมวรากดั่งน้ำป่าแผ่กว้างออกไปทั่วกรุงเทพมหานคร ต่างจังหวัดและต่างประเทศอย่างรวดเร็วดังไฟลามทุ่ง ความเคลื่อนไหวคัดค้านที่ปรากฏขึ้นทั่วประเทศและทั่วโลกเช่นนี้ ทำให้วุฒิสภา คว่าร่างกฎหมายฉบับนี้ยังเป็นเอกฉันท์ เป็นเหตุให้ร่างกฎหมายฉบับนี้ต้องหยุดนิ่งเป็นเวลา 180 วันตามกระบวนการตรากฎหมายที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

หากเป็นละครขอยอดนิยมที่ผู้ชมติดตามชมกัน โดยทั่วไป ก็น่าจะจบลงอย่างเปี่ยมสุขสมหวังของทุกฝ่าย คือ ฝ่ายต่อต้านก็ถือว่า ได้รับชัยชนะ ฝ่ายที่เสนอกฎหมายก็พอจะหาทางออกได้ว่ากฎหมายที่ตนเสนอถูกคว่ำไปโดยเสียงส่วนใหญ่ของสภา

เหตุการณ์ทำท่าว่าจะสงบจบลงด้วยดี บ้านเมืองจะได้เข้าสู่ภาวะปกติอย่างรวดเร็ว แต่ก็มีข้อความสั้นๆ ที่หลุดออกมาจากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรฝ่ายรัฐบาล หลุดออกมาบนเวทีปราศรัยว่า ตอนนี้อยมไปก่อน ปล่อยให้เวลาผ่านไปครบ 180 วันก่อน แล้วนำร่างกฎหมายฉบับนั้นกลับเข้ามาสภาอีก แล้วสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเสียงข้างมากลงมติก็สามารถนำไปทูลเกล้าถวายให้พระมหากษัตริย์ทรงลงพระปรมาภิไธยแล้วประกาศเป็นกฎหมายได้เลย

ข้อความที่หลุดออกมานี้ทำให้ฝ่ายต่อต้านเป็นกังวลว่า หากถึงเวลา 180 วันร่างกฎหมายนี้กลับฟื้นคืนชีพมาแล้ว มีผลบังคับใช้ได้เลย ก็จะคัดค้านกันไม่ทัน จึงตัดสินใจคัดค้านกันต่อไปเพื่อให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเสียงข้างมากและรัฐบาลจัดการจำหน่ายหรือทำอะไรก็ได้ให้ร่างกฎหมายนี้ออกไปจากสารบบของสภา ซึ่งสามารถนำมาออกเสียงรับรองอีกได้

ดูเหมือนว่ารัฐบาลจะรับฟังเสียงเรียกร้องนี้อยู่บ้าง แต่ไปทำในสิ่งที่ผู้ต่อต้านมิได้เรียกร้องคือ ถอนร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการนิรโทษกรรมที่คาอยู่ในสภา 6 ฉบับออกไป ซึ่งร่างกฎหมายเหล่านี้ยังไม่มีปัญหาใดๆ ถึงถอนออกไปก็ไม่มีผลอะไร หรือรัฐบาลจะเสนอเข้ามาเมื่อไรก็ย่อมกระทำได้เพราะรัฐบาลครองเสียงข้างมาก แม้พรรค

ร่วมรัฐบาลจะมีมิตรร่วมกันว่า จะไม่นำร่างพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมที่ผ่านวาระสามไป
แล้วมาพิจารณา ประชาชนผู้เคลื่อนไหวก็ไม่เชื่อและไม่ไว้วางใจ

เมื่อสถานการณ์พัฒนามาถึงขั้นนี้ ฝ่ายคัดค้านก็คิดต่อไปว่า ทราบไคที่สมาชิก
สภาผู้แทนราษฎรเสียงข้างมากยังอยู่ ทราบไคที่รัฐบาลยังอยู่ ก็มั่นใจยังไม่ได้ว่า ร่าง
พระราชบัญญัติเข้าปัญหานี้จะถูกนำกลับมาอีกเมื่อไร

ความไม่เชื่อใจและความไม่ไว้วางใจนี้ นำไปสู่การประกาศยกระดับการชุมนุมและ
ปรับเป้าหมายจากการคัดค้านร่างพระราชบัญญัตินิรโทษกรรม เป็นการเคลื่อนไหวเพื่อถอน
รากถอนโคนระบบทักษิณแทน โดยผู้นำการเคลื่อนไหวให้เหตุผลแก่มวลชนว่า ทราบ
ไคเครื่องจักรสำหรับผลิตร่างพระราชบัญญัตินี้ยังมีอยู่ ทราบนั้นไม่สามารถจะวางใจได้ว่า
เครื่องจักรนี้จะผลิตร่างพระราชบัญญัตินี้ออกมาเมื่อไร หากทางเสียงข้างมากใช้วิธีลัก
ไก่ คือออกมาเวลามวลชนเผลอ หรือ ออกเป็นพระราชกำหนด โอกาสที่จะรัฐบาลจะทำ
ได้อย่างง่ายดายก็มีสูง เมื่อถึงเวลานั้นจะคัดค้านไม่ทัน วิธีที่ปลอดภัยที่สุดต้องทำลาย
เครื่องมือผลิตจนไม่สามารถผลิตร่างพระราชบัญญัติฉบับเจ้าปัญหาฉบับนี้ออกมาได้อีก
การทำลายเครื่องมือผลิตนี้เรียกว่า การขุดรากถอนโคนระบบทักษิณ ซึ่งมีกลไกโยงใยทั้ง
รัฐบาล สภาและข้าราชการตลอดถึงธุรกิจต่างๆ ที่กระจายไปทุกหย่อมหญ้า

มาตรการที่ทางแกนนำประกาศออกมาในครั้งแรกเรียกว่า อารยะขัดขืน ที่เน้นการ
เชิญชวนให้ราชการและพนักงานรัฐวิสาหกิจต่างๆ หยุดงาน เพื่อส่งสัญญาณให้รัฐบาล
ทราบว่า ราชการซึ่งเป็นมือเป็นเท้าของรัฐบาลกำลังมีปัญหาทำงานรับใช้ไม่ได้อีกต่อไป
ซึ่งอาจจะทำให้รัฐบาลยอมโดยง่าย ๆ หรือ เวลาผ่านรัฐมนตรีหรือข้าราชการที่รับใช้

รัฐบาลให้ช่วยกันเป่านกหวีด ซึ่งกำหนดที่
ดำเนินมาตรการนี้ระหว่างวันที่ 13-15
พฤษภาคม 2566 พอครบกำหนด ปรากฏว่า
มาตรการนี้ไม่มีผลกระทบใดๆ ไม่ระคายเคือง
ระบบทักษิณเลย ทุกภาคส่วนยังคงสงบนิ่ง ไม่รู้สึกร้อนหนาวแต่ประการใด การทำงาน
ทุกภาคส่วนยังคงเดินหน้าต่อไป

แกนนำได้ถามมวลชนมหาชนว่า จะหยุดอยู่แค่นี้ หรือ จะเดินหน้าต่อไป แม้มวลชน
จะเห็นว่าอยู่ต่อ ระบบทักษิณควบคุมควบคุมและรวบอำนาจทางเศรษฐกิจและการเมือง
เอาไว้เบ็ดเสร็จ ไม่สามารถจะเขย่าให้สะดุ้งสะเทือนได้ง่ายๆ ก็ยังบอกแกนนำว่า ให้สู้
ต่อไป เสียงส่วนใหญ่ที่บอกว่า สู้ต่อ สะท้อนออกมาให้เห็นว่า ทุกคืนบนถนนราช
ดำเนินจะเนืองแน่นไปด้วยประชาชนที่ยังมีจิตใจมุ่งมั่นที่จะสู้ต่อ แม้ไม่มีสัญญาณแห่งชัย
ชนะใดๆ ปรากฏให้เห็นก็ตาม

การต่อสู้ของมวลชนมหาประชาชน ไม่มีอะไรมากไปกว่า การปราศรัย การอภิปราย
การร้องเพลง การอ่านบทกวี และการให้ความรู้ทาง
เศรษฐกิจ สังคมและการเมือง ดูเหมือนว่าเวทีการต่อสู้ได้
กลายเป็นศูนย์การเรียนรู้ที่ประชาชนผู้เชี่ยวชาญจากสาขา
ต่างๆผลัดเปลี่ยนกันขึ้นเวทีมาแสดงความรู้และความสามารถของแต่ละคนมากกว่าการ
ต่อสู้ทางการเมืองที่น่าหวาดกลัวแต่อย่างใด สู้ไป ศึกษาไป ตื่นรู้ไป และเบิกบาน
สนุกสนานกันไป อาจจะพูดได้ว่า การต่อสู้แบบนี้เป็นก้าวแรกแห่งการปฏิรูปทาง
การเมืองก็คงจะไม่ผิดนัก เพราะกิจกรรมทั้งหลายล้วนแสดงออกมาซึ่ง ความไม่รุนแรง

อหิงสาและสันติจริงๆ แม้การต่อสู้จะผ่านไปสองสัปดาห์แล้ว แต่ไม่มีการทะเลาะเบาะแว้งทูปตีกันแต่อย่างใด หากจะมีบ้างก็แค่ทำให้รถที่เคยสัญจรไปมาบนถนนเส้นนั้นติดมากกว่าปกติ ซึ่งคนเมืองหลวงก็คุ้นเคยวิถีชีวิตรถติดมานานแล้ว

วันที่ 20 พฤศจิกายน 2556 เมื่อศาลรัฐธรรมนูญตัดสินให้การแก้ไขรัฐธรรมนูญ เรื่องที่มาของสมาชิกวุฒิสภาจากเดิมที่มีทั้งเลือกและแต่งตั้ง ให้เป็นสมาชิกวุฒิสภาที่มาจากการเลือกตั้งเพียงอย่างเดียว ว่า เป็นโมฆะ คือไม่มีผลใดๆ เพราะกระบวนการแก้ไขรัฐธรรมนูญไม่ถูกต้องทั้งกระบวนการ เพราะมีการเลียบบัตร์ลงคะแนนแทนกันและปลอมแปลงเอกสารในการนำเสนอต่อสภา อันเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายอาญาและทุจริต

พลันที่ศาลรัฐธรรมนูญประกาศผลการวินิจฉัยออกมา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเสียงข้างมากนำโดยประธานรัฐสภาได้นำสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหลายคนออกมาแถลงข่าวร่วมกันว่า ไม่ยอมรับการตัดสินของศาลรัฐธรรมนูญ

นักวิชาการ นักกฎหมายและผู้ที่เกี่ยวข้องต่างพากันตั้งคำถามถึงกับเหตุการณ์นี้ ต่างก็วิจารณ์กันแข็งแจะว่าบุคคลเหล่านี้กลายเป็นกบฏไปโดยอัตโนมัติเพราะปฏิเสธผลการวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญซึ่งผูกพันทุกองค์กรตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ

การที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเสียงข้างมากปฏิเสธการตัดสินของศาลรัฐธรรมนูญอย่างนี้ ทำให้ฝ่ายต่อต้านร่างพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมที่ไม่ไว้วางใจสมาชิกสภาผู้

แทนราษฎรเสียงข้างมากและฝ่ายรัฐบาลอยู่ก่อนแล้ว ยิ่งเพิ่มความไม่ไว้วางใจยิ่งขึ้น หลังจากนั้นแกนนำการชุมนุมโดยความเห็นพ้องของมวลมหาประชาชน ได้ประกาศยกระดับการต่อสู้ต่างๆ ที่ไม่รู้ว่าต่อสู้ต่อไปอย่างไร เพียงแต่กำหนดวันต่อสู้ครั้งใหญ่ว่า วันที่ 24 พฤศจิกายน 2556 จะเป็นเผด็จศึก ถ้าประชาชนมาร่วมชุมนุมถึงจำนวนล้านระบบ ทักษิณต้องล้มแน่

เย็นวันที่ 23 พฤศจิกายน 2556 5 ถนนราชดำเนินที่เคยหนาแน่นด้วยผู้คนอยู่แล้ว กลับหนาแน่นยิ่งขึ้น ประชาชนที่เห็นด้วยกับแกนนำ ไม่เห็นด้วยกับรัฐบาลและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเสียงข้างมากมุ่งหน้าสู่ราชดำเนิน

วันที่ 24 พฤศจิกายน 2556 มวลมหาประชาชนจำนวนล้านกว่าคนหรือสี่อย่าง

CNN ให้จำนวนประชาชนที่มาชุมนุมกันครั้งนี้ว่า มีมากถึงสองล้านกว่าคน ถนนราชดำเนินเต็มล้นทั่วบริเวณ

ใกล้เคียง ตรอกเล็ก ตรอกน้อยซอยต่างๆ ไปถึงลานคนเมือง กรุงเทพมหานครเนืองแน่นไปด้วยประชาชน ด้านสนามหลวงที่กว้างใหญ่ไพศาลแน่นขนัดแออัดไปด้วยฝูงชนล้นไปถึงสะพานพระปิ่นเกล้า ซึ่งก็เต็มแน่นขนัดไปด้วยฝูงชน แม้ประชาชนจะเมื่อยล้าจากการเดินทางบนเส้นทางที่โรยด้วยตะปูเรือใบ อันทำให้ยางรถยนต์แฟบเป็นระยะๆ เป็นเหตุให้การเดินทางต้องเสียเวลามาก แต่ดวงตาของประชาชนทุกคู่เต็มไปด้วยความหวังและพลังที่จะช่วยกันสร้างชาติในวันพรุ่งนี้ให้ดีกว่าวันนี้ ด้วยเร็วแรงมันสมองและสองแขนของพวกเขาจริงๆ

ประชาชนที่ติดตามข่าวการเมืองทั่วประเทศและทั่วโลกต่างจ้องมองไปยัง กรุงเทพมหานครอย่างไม่กระพริบตา รอคอยว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นจากมวลมหาประชาชนที่ใจเกินล้านเหล่านี้

ทุกคนที่ผ่านไปด้วยคำถามในใจของปวงชนว่า จะเกิดอะไรขึ้นบ้าง

มวลชนฝ่ายเสื้อแดงที่มาปักหลักให้กำลังใจรัฐบาล เพื่อปกป้องรัฐบาลที่มาจาก การเลือกตั้งยังคงหวั่นวิตกและรอนาที่ระทึกใจว่า วันนี้คงหนีไม่พ้นการรัฐประหารที่พวกเขา หวาดหวั่นและวิตกมาตลอดเวลา แกนนำเสื้อแดงปลุกเร้าผู้ชุมนุมว่า จะไม่ยอมให้ รัฐประหารลอยนวลไปง่ายๆ และมองว่า การชุมนุมใหญ่ของฝ่ายต่อต้านกฎหมายนิรโทษ กรรมนั้น ไม่มีอะไรนอกจากฟังปราศรัยและร้องเพลง ส่วนผู้ทำประตูจะเป็นทหารที่ จะต้องเข้าทำรัฐประหาร เพราะลำพังการชุมนุมย่อมไม่สามารถทำให้รัฐบาลระคายเคือง ผิดได้ เพราะรัฐบาลมีมหาชนเสื้อแดงช่วยเป็นผนังทองแดงกำแพงเหล็กปกป้องรัฐบาล ความเคลื่อนไหวของฝ่ายราชดำเนินไม่มีอะไรมาก นอกจากเปิดประตูบ้านให้รัฐประหาร เข้ามาเท่านั้น

คืนวันที่ 24 พฤศจิกายน 2556 ผ่านไปโดยไม่มีอะไรผิดปกติ จะมีก็แต่นายกรัฐมนตรีออกมาประกาศใช้กฎหมายความมั่นคงทั่วกรุงเทพมหานคร สมุทรปราการและจังหวัด นนทบุรีบางแห่ง เพื่อป้องกันสถานที่สำคัญๆ อันเป็นจุดยุทธศาสตร์

แกนนำมวลมหาประชาชนที่ถนนราชดำเนินจะว่าไม่ทำอะไรเลยก็มีใช่ เพียงแต่ ประกาศเดินอารยะ คือเดินไปเยี่ยมกระทรวงต่างๆ ด้วยควาสงบ อหิงสา ปราศจากอาวุธ

โดยเริ่มเข้าสู่วันที่ 25 พฤศจิกายน 2556 การเดินทางไปเพื่อมอบดอกไม้ มอบนกหวีด แก่หน่วยงานต่างๆ เพื่อเชิญชวนเข้าร่วมอารยะขัดขืนต่อรัฐบาล คือ ไม่ให้ความร่วมมือ ใดๆ กับรัฐบาล เพื่อให้รัฐบาลได้รู้ว่า ตนเองหมดความชอบธรรมในการสั่งการต่างๆ แล้ว

เข้าสู่วันที่ 25 พฤศจิกายน 2556 มวลมหาประชาชนจำนวนล้านกว่าคน แออัดขัด เยียดจนเต็มทุกพื้นที่ ไม่ว่าจะราชดำเนิน สนามหลวง บนสะพานพระปิ่นเกล้าตั้งแต่ฝั่ง สนามหลวงไปถึงฝั่งหน้าวัดคูสิต ประชาชนจับจองแน่นทุกตารางนิ้ว มองเห็น ไกลๆ จากภาพมุมสูงเป็นมวลมหาประชาชนจริงๆ

แม้การชุมนุมใหญ่ทางการเมืองครั้งนี้ จะไม่มีความเปลี่ยนแปลงใดๆ ทางการเมือง ทั้งในรูปแบบและเนื้อหาสาระใดๆ ก็ตาม แต่นี่คือ การชุมนุมทางการเมืองครั้งยิ่งใหญ่ ครั้งหนึ่งในประวัติศาสตร์การเมืองและประวัติศาสตร์ชาติไทย ผลออกมาจะเป็น อย่างไรก็ต้องติดตามกันต่อไป แม้การชุมนุมครั้งนี้ ประชาชนจะมาชุมนุมด้วยความสงบ และกลับบ้านด้วยความสงบ ไม่มีชัยชนะติดไม้ติดมือไป ก็ถือว่าได้ร่วมสร้าง ประวัติศาสตร์แห่งการชุมนุมอย่างสงบแล้ว ไม่ต้องมีแพ้หรือไม่ต้องมีชนะ หรือกลับบ้านมือเปล่าก็ได้ เพราะความปกติที่เหนือแพ้และชนะคือ อหิงสาและสันติอย่างแท้จริง หากการชุมนุมครั้งนี้จะไม่สามารถ โคนล้มและถอนรากถอนโคนระบบทักษิณได้เลย ก็ มิได้เป็นการชุมนุมที่สูญเปล่าแต่อย่างใด แต่เป็นการชุมนุมที่บรรลุจุดประสงค์คืออหิงสา และสันติ ไม่รุนแรง อย่างงดงามตามปรัชญาการชุมนุมที่แกนนำและผู้ชุมนุมเน้นย้ำอยู่เสมอว่า อหิงสา อโหสิ สันติ ไม่รุนแรง อย่างสวยงามครบถ้วนสมบูรณ์ทุกประการ

หากการประชุมที่ประชาชนจากทั่วสารทิศมาชุมนุมกัน แล้วยุติการชุมนุมกลับบ้านมือเปล่าเป็นการชุมนุมที่สร้างประวัติศาสตร์แล้ว แม้คนที่คาดหวังว่า ต้องชนะแต่ไม่ชนะ แล้วรู้สึกเสียหน้า ก็จงเสียหน้าเถิด เพราะการเสียหน้า เป็นการเสียสละอย่างหนึ่ง ที่เสียสละยาก ควรเสียสละเพื่อรักษาชีวิตของเพื่อนร่วมอุดมการณ์มิให้ต้องล้มตายหรือบาดเจ็บแม้เพียงปลายเล็บขีดข่วน

การเสียหน้าเพื่อรักษาชีวิตเพื่อนร่วมอุดมการณ์และเพื่อนร่วมชาติ เป็นการเสียสละที่ควรค่าแก่การชื่นชมและภูมิใจเมื่อเวลาผ่านไป เพราะเป็นการเสียสละที่ไม่มีโทษแก่ใครและไม่ต้องมานิรโทษให้ใครกันในภายหลัง

เวลาผ่านไปสามวัน กิจกรรมที่มวลมหาประชาชนได้ร่วมกันกระทำคือ เดินไปยัง

กระทรวงและหน่วยราชการต่างๆ เพื่อเชิญชวนให้มาร่วมทางปฏิรูปการเมืองด้วยกัน ด้วยการไปมอบดอกไม้ นกหวีด และพูดคุยกันด้วยมิตรภาพ ขณะที่เขียนบทความนี้ ผู้ชุมนุมได้เดินอารยะไปยัง

กระทรวงต่างๆ เพื่อเชิญชวนให้มีอารยะจัดขึ้นไปหลายกระทรวงแล้ว

และมีสถานที่ที่ผู้ชุมนุมเดินไปถึงแล้วประทับใจทำเลที่อยู่ได้ตัดสินใจปัก

หลัก พักค้างโดยไม่สร้างความเสียหายใดๆ อีกหลายแห่ง เช่น กระทรวงการคลัง ศูนย์ราชการ กระทรวงต่างประเทศ และกระทรวงพลังงาน ผู้ชุมนุมไปปักหลักพักค้างสนทนาปราศรัยอยู่อย่างหนาแน่น

ประชาชนในต่างจังหวัดได้ออกมาทำกิจกรรมร่วมกับประชาชนที่ชุมนุมที่ถนนราชดำเนิน โดยการไปพูดคุยเชิญชวนให้ข้าราชการแสดงอารยะขัดขืนไปมากกว่า สามสิบจังหวัด ประชาชนที่เข้าไป ไม่ได้แสดงความเกรี้ยวกราด ก้าวร้าว รุนแรง แต่ได้แสดงตนว่า มาแบบมิตร จนส่วนราชการหลายแห่งออกมาต้อนรับด้วยอัธยาศัยไมตรี แบ่งปันน้ำให้ดื่มและแบ่งอาหารให้รับประทาน

เมื่อทุกคนแสดงออกทางกาย วาจา และใจที่ไม่เบียดเบียน ย่อมสร้างความสุขให้เกิดขึ้นได้ทันที ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า อภัยปาชัง สุขัง โลเก การไม่เบียดเบียนกันเป็นสุขในโลก

การปฏิบัติต่อกันด้วยเมตตากรุณา คือ สาระสำคัญของอหิงสา สันติ และความไม่รุนแรง เมื่อมวลมหาประชาชนยังคงดำรงมั่นในความไม่เบียดเบียนกัน การปฏิรูปการเมืองที่จะใช้ปัญญาและเมตตาตามาแทนอาวุธและความไม่รุนแรงก็เกิดขึ้นทุกอย่างก้าวขอตั้งจิตอธิษฐานร่วมกันกับพี่น้องชาวไทยเพื่อนร่วมชาติทั้งหลายว่า ขอให้การเคลื่อนไหวทางการเมืองครั้งนี้จงมีแต่ความสงบ เมตตา กรุณา ปัญญา ตั้งแต่เริ่มต้น กำลังดำรงอยู่และจบลงด้วยความสงบสุขเถิด

ธรรมะ พร เมตตาและ ปราบปรามดี

พระมหาจรรยา สุทธิญาโณ

27 พฤศจิกายน 2556

เวลา 8.50 น.

วัดพุทธปัญญา เมืองโพโมน่า มลรัฐแคลิฟอร์เนีย